

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Milana Lipovského a členov sudcov JUDr. Jána Mihala a JUDr. Jany Serbovej na verejnom zasadnutí v Bratislave 2. apríla 2008 v trestnej veci obvineného **R. S.** pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Trestný zákon) vedenej na Okresnom súde v Trnave pod spisovou značkou (sp. zn.) 7 T 116/05, o dovolaní, ktoré podal obvinený R. S., zastúpený obhajcom JUDr. J. G., advokátom v Trnave, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 7. novembra 2006, sp. zn. 3 To 103/2006, podľa § 371 ods. 1 písm. i/, § 386 ods. 1, ods. 2 a § 388 ods. 1 zák. č. 306/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) takto

r o z h o d o l :

Uznesením Krajského súdu v Trnave zo 7. novembra 2006, sp. zn. 3 To 103/2006, **bol porušený zákon** v ustanovení § 224 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Toto uznesenie krajského súdu **sa zrušuje**.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajskému súdu v Trnave **sa prikazuje**, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu v Trnave z 21. septembra 2006, sp. zn. 7 T 116/05, obvinený R. S. bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v podstate na tom skutkovom základe, že

dňa 1. apríla 2003 asi o 20.06 hod. ako vodič viedol osobné motorové vozidlo zn. Renault Laguna, evidenčné číslo T., po ceste číslo III/06118 v smere od obce Zeleneč k mestu Trnava, v úseku km 91,800 sa však plne nevenoval vedeniu automobilu a s jeho prednou časťou narazil do zadného kolesa bicykla vedeného J. N., ktorý jazdil na tejto ceste v pravom jazdnom pruhu v smere do Trnavy; J. N. bol nárazom odhodnený do čelného skla uvedeného automobilu a potom na zem vpravo, mimo cesty, pričom pri tejto nehode utrpel smrteľné zranenia, následkom ktorých na mieste zomrel; R. S. pritom porušil ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ a § 15 ods. 1 zák. č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách.

Okresný súd podľa § 224 ods. 2 Trestného zákona obvinenému za to uložil trest odňatia slobody na dvanásť mesiacov, výkon ktorého podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, s použitím § 59 ods. 1 Trestného zákona, podmiennečne odložil a určil pritom skúšobnú dobu dva roky, podľa § 49 ods. Trestného zákona, s použitím § 50 ods. 1 Trestného zákona, tomuto uložil aj trest zákazu činnosti (viest' motorové vozidlá) na dva roky; podľa § 229 ods. 1 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Trestný poriadok) poškodených J. N. a S., pobočku v Trnave, s ich nárokmi na náhradu škody odkázal na konanie o občianskoprávných veciach.

Krajský súd v Trnave uznesením zo 7. novembra 2006, sp. zn. 3 To 103/2006, podľa § 256 Trestného poriadku zamietol odvolanie podané obvineným R. S. proti rozsudku okresného súdu.

Obvinený R. S. prostredníctvom obhajcu podal proti uvedenému uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktoré oprel o ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.; domáhal sa ním, aby Najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona v ustanovení § 5 Trestného zákona, resp. aj v ďalších ustanoveniach zákona o premávke na pozemných komunikáciách, aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. tomuto odvolaciemu súdu prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

Obvinený v dovolaní uviedol, že neporušil predpisy o premávke na pozemných komunikáciách, plne sa venoval vedeniu motorového vozidla, s potrebnou opatrnosťou, pričom dopravnú nehodu zapríčinil J. N., ktorý viedol neosvetlený bicykel v rozpore s dopravnými predpismi. Dovolateľ vyslovil názor, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, ktorý nie je trestným činom, lebo bolo nesprávne aplikované ustanovenie § 5 Trestného zákona o jeho zavinení z nedbanlivosti, ako aj na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 4 ods. 2 písm. c/, § 7 ods. 1, § 15 ods. 1, § 56 ods. 1 zák. č. 315/1996 Z. z., resp. tiež na nerešpektovaní ustanovenia § 89 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. f/ a písm. g/ vyhlášky Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií č. 116/1997 Z. z. o podmienkach premávky vozidiel na pozemných komunikáciách.

Prokurátor vyhlásil, že dovolanie je čiastočne dôvodné, lebo obvineným zrejme neboli porušené dôležité povinnosti uložené mu ako vodičovi zákonom, ale za dopravnú nehodu predsa len nesie zodpovednosť; navrhol Najvyššiemu súdu vysloviť porušenie zákona, zrušiť napadnuté uznesenie krajského súdu a tomuto vec vrátiť na nové prerokovanie a rozhodnutie s vyslovením právneho názoru, že konaním obvineného boli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Trestného zákona.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) primárne konštatoval, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), že bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.) predpísaným postupom a v stanovenej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že boli splnené aj jeho ďalšieho podmienky (§ 373, § 374

Tr. por.); na verejnom zasadnutí preto v zmysle § 384 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého uznesenia ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto predchádzalo, so zameraním na dôvod dovolania v ňom uvedený.

Rozsudok Okresného súdu v Trnave z 21. septembra 2006, sp. zn. 7 T 116/05, vychádzal z právneho názoru v rozhodovanej veci vysloveného Krajským súdom v Trnave v jeho rozhodnutí z 27. júna 2006, sp. zn. 3 To 45/200, ktorý sa napokon prejavil aj v teraz napadnutom uznesení. Základom jeho stanoviska je záver, že obvinený pri skutku nereagoval na prekážku, ktorú mu na ceste vytvoril poškodený J. N., čím porušil ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ a § 15 ods. 1 zák. č. 315/1996 Z. z.

Okresný a krajský súd vychádzali teda z toho, že obvinený na ceste tretej triedy v zníženej viditeľnosti spôsobenej tmou mal predvídať výskyt možnej prekážky a takému predpokladu prispôbiť jazdu ním vedeného motorového vozidla. Toto viedol rýchlosťou cca 50 - 70 km/hod., čo nebolo posúdené ako rýchlosť neprimeraná; súdy ako príčinu dopravnej nehody zistili oneskorenú reakciu vodiča automobilu na prekážku v ceste. Obvinený tým podľa záveru súdov prvého i druhého stupňa porušil už uvedené ustanovenia zákona o premávke na pozemných komunikáciách, z čoho vyvodili, že tento inému z nedbanlivosti spôsobil smrť, a to v dôsledku porušenia dôležitej povinnosti uloženej mu ako vodičovi podľa zákona (§ 224 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona).

Prekážka pre jazdu motorového vozidla, na ktorú jeho vodič oneskorene reagoval, bola v konečnom dôsledku fatálne vytvorená bicyklistom jazdiacom v pravom jazdnom pruhu cesty v smere jazdy automobilu vedeného obvinený. Súdy však zároveň konštatovali, že J. N. jazdil na bicykli, ktorý nebol v rozpore s dopravnými predpismi riadne osvetlený, a preto aj on nesie určitý podiel na vzniku dopravnej nehody (spoluzavinenie).

Bez bližšieho odôvodnenia konanie obvineného bolo právne kvalifikované ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona,

pričom najmä krajský súd sa dôsledne nevyporiadal s obhajobou obvineného a s otázkou formy jeho nedbanlivostného zavinenia predmetného deliktu.

V zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 315/1996 Z. z. je vodič motorového vozidla povinný rýchlosť jazdy prispôbiť rôznym okolnostiam, ktoré môže predvídať. V rozhodovanej veci vzniká otázka, či obvinený mohol predvídať aj jazdu inej osoby na bicykli nezodpovedajúcom predpisom. Podľa § 56 ods. 1 uvedeného zákona pri zníženej viditeľnosti cyklisti nesmú jazdiť bez osvetlenia bicykla, ktoré je predpísané vo vyhláske Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií č. 116/1997 Z. z. J. N. v tomto smere tiež porušil závažným spôsobom pravidlá cestnej premávky, a preto súdy obidvoch inštancií rozhodli na základe nesprávneho právneho posúdenia skutku, minimálne v rezultáte, že obvinený trestný čin spáchal aj porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona (dôležitosť tejto povinnosti nebola odôvodnená, pričom súdy zjavne vychádzali len zo vzniknutého nenapraviteľného následku deliktu).

Najvyšší súd preto konštatuje, že sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., lebo konanie obvineného bolo v jeho neprospech posúdené ako trestný čin, ktorého znaky neboli naplnené v celom rozsahu, a to hlavne vzhľadom na zistený podiel poškodeného na nehode. Dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. potom vyslovil porušenie zákona v ustanovení § 224 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (ustanovenia obidvoch odsekov nie je možné od seba automaticky oddeliť), podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie, ako aj nadväzujúce rozhodnutia; podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému súdu v Trnave vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 2. apríla 2008

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

